

Nr 522

Av herr **Werner m. fl.**, angående den andliga vården vid sjukhusen.

(Lika lydande med motion nr 570 i Första kammaren)

Det torde vara helt uppenbart att den andliga vården vid våra sjukhus är av väsentlig betydelse i dagens läge. Rationaliseringen på sjukhusens personalsida får inte sällan den konsekvensen att patienten måste lämnas ensam med sina bekymmer. Behovet av någon att tala med, någon som har tid, gör sig ofta gällande. Därom kan både vårdpersonal och tjänstgörande präster vittna.

Det ökande klientelet av narkotikamissbrukare som intages på psykiatrisk klinik torde i särskild grad uppleva detta kontaktbehov. Dagspressen har vidare aktualiserat problemet med de döendes behov av medmänsklig närhet och gemenskap.

Det sagda må vara motiv nog för att på lämpligaste sätt göra den andliga vården vid våra sjukhus så ändamålsenlig som möjligt. I samband med pastoratsregleringen, som genomfördes och trädde i kraft inom svenska kyrkan 1962, inordnades den andliga omvårdnaden vid våra sjukhus under de lokala kyrkoförsamlingarna. Detta innebar bl. a. att någon eller några av prästerna i sådana församlingar kom att bära ansvar för det arbete som fortlöpande påkallas från sjukhus. Vid tillsättningen av prästerliga tjänster kan ytterst ringa — ofta ingen — hänsyn tagas till de speciella uppgifter som åvilar en sjukhuspräst. Ett ansevärt antal sjukhus — regionsjukhus m. fl. — är av sådan omfattning att tjänsten på sjukhuset kräver minst en prästerlig kraft. I landet finns för närvarande ett antal präster med särskilt intresse, speciell lämplighet och frivillig specialutbildning för tjänstgöring på sjukhus. Det synes därför motiverat att sådan ändring vidtages i nuvarande tillsättningsförfarande att dessa tillgångar tillvaratages genom att »rätt man kommer på rätt plats».

Enligt gällande lag tillsättes komministeratörer — de tjänster som oftast kommer i fråga för den med församlingstjänsten kombinerade sjukhus-tjänsten — två gånger av tre genom församlingsval. Vid dessa tillfällen kan hänsyn till det mera speciella sjukhusarbetet över huvud inte påräknas.

För att i görligaste mån förse sjukhusen med lämpliga och för uppgiften kvalificerade präster kan man tänka sig olika möjligheter. Komminister-tjänster över huvud eller enbart de i församling med sjukhus kunde till-

sättas utan val. Domkapitel kunde då ta vederbörlig hänsyn till församlingens speciella behov av sjukhuspräst.

Med tanke på regionsjukhusens stora upptagningsområde kunde man tänka sig möjligheten att en komministratur utbyttes mot en tjänst som 1:e stiftsadjunkt varvid tjänsteinnehavaren komme att tillsättas av domkapitel. Förslaget att inrätta speciella sjukhusprästtjänster vid större sjukhus torde förmodligen ge det största utbytet. Kravet på särskild utbildning och lämplighet skulle därvid kunna komma till klart uttryck. Vid besättande av dylika tjänster behövde man självfallet inte vara hänvisad uteslutande till präster inom svenska kyrkan.

Under hänvisning till vad i motionen anförts hemställs,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning och förslag angående den prästerliga tjänstgöringen i vad avser den andliga omvårdnaden vid våra sjukhus.

Stockholm den 28 januari 1970

Mårten Werner (m)

Gunnar Oskarson (m)

Jöns Nilsson (m)
i Bästekille

Filip W. Fridolfsson (m)
i Stockholm

Ove Nordstrandh (m)

Nr 523

Av fröken **Åsbrink m. fl.**, *angående lektörshjälp och handledning åt syn- och hörselskadade studerande.*

Samhällets strävan att förbättra de handikappades situation har under 1960-talet bland annat tagit sig uttryck i en rad olika stödåtgärder inom utbildningen. Stöd- och specialundervisning inom grund- och mellanskolan har för olika grupper väsentligt förbättrats. Inom ramen för arbetsmarknadsutbildningen har betydande resurser anvisats för omskolning och yrkesutbildning av handikappade.

I överensstämmelse med denna utveckling har grundskolan införts vid spe-